

ЗМЕЙСКИ ДЪХ

© Николай Пенчев, автор, 2019 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, корица, 2019 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2019 г.

ISBN 978-954-398-629-3

СТАРОБЪЛГАРСКИ ЗАГАДКИ

НИКОЛАЙ ПЕНЧЕВ

Змѣйски Дъх

ТРИПТИХ

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ТРУД“, 2019 г.

Ляво крило

Ах, колко сладки бяха устните му! Ами косата?! Мека като коприна, начупена и светла, падаше свободно около красивото му лице. Княз, истински княз от богат и известен род. Може да има всяко момиче в Сердика, което поиска, а да вземе да хареса точно нея!

Това бе чудо, истинско чудо! Такова, каквото се случва само веднъж в живота. Ако изобщо се случи.

Биляна леко прескочи една локва, дългите ѝ руси коси се разпиляха, обувката ѝ се намокри, сребърната гривна с аметист, която той ѝ беше подарил, издрънча, но момичето не обърна внимание.

Бяха се срещнали в църквата, докато се редяха на дългата предълга опашка да зърнат ковчега с мощите на Светицата. Тя беше по-напред, той по-назад, но Биляна веднага усети погледа му. Обърна се и го видя. Очите му грееха, устните му, от които с мъка се откъсна преди малко, бяха извити в тънка усмивка. И макар всички да гледаха само него, той не сваляше поглед от нея.

След това, вече навън, на двора, след като се бяха поклонили пред ковчега, я заговори. Нея, дъщерята на мелничаря, която цял ден ходи оплескана с брашно и трици, прошепна ѝ думи по-сладки и от мед и поиска да я види отново. И я видя, и то неведнъж, а че я обича, това вече е съвсем ясно! Иначе щеше ли да ѝ подари гривна с такъв красив камък? Какво щастие, Господи, какво щастие!

Билияна зави и бързо закрачи по тъмната улица. Няколко пъти се спъна в мрака, удари си пръста, изруга и доброто ѝ настроение започна да се топи.

Да му се не види и мелницата, и чудото! Защо трябва да е чак на края на града? Всяка вечер да се мъкне по тъмниците като таласъм и да трепери при всеки необичаен звук? Ето и сега майка ѝ пак ще я гълчи, защото ѝ е забранила да излиза след залез-слънце.

Че мнозина се навъртаха около Билияна, правеха ѝ намеци и предложения, защото винаги си е била хубавица. Та кой знае на кого ще му хрумне да я причака в някоя тъмна уличка и това, което не е получил с добро, да вземе с лошо.

Момичето потрепери и бързо се огледа на всички страни, но не видя нищо необичайно и ускори крачка.

Да не говорим, че и Сердика не е най-безопасното място на света. Особено като се стъмни. Пълно е с какви ли не негодници. Крадци, разбойници, дори убийци! Като нищо ще ти резнат гърлото, преди да те ограбят. И този Хонса, който се беше появил преди няколко месеца и кой го знае къде се спотайваше с мръсната си банда главорези, и за него казваха, че хич не си поплювал. Че и някаква друга шайка шета из планината. Дали няма да решат и те да прескочат към града?!

Не стига това, ами напоследък се беше чуло и за някаква друга страхотия. Змей бродел нощем по улиците на Сердика, парел земята с огнен дъх, смущавал сънищата на хората, а където видел сама девойка, веднага я грабвал и литвал с нея в небето. Водел я в змейския си дворец, и то не за хубаво, ами за лошо. Ето, вече три момичета са изчезнали и всички казват, че змеят ги е похитил.

Отначало Билияна не обръщаше внимание на слуховете, глупости и суеверия някакви, но после, след като изчезнаха още две момичета, повярва.

Отново зави, заизкачва се по нанагорницето, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки. Още малко! Още съвсем малко! Ето, в края на калната улица се е белнала кръглата мелница, високият ѝ прозорец свети успокоително. Нека ѝ се кара майка ѝ! Нека дори я накаже! Само по-бързо да стигне до вкъщи!

Беше на стотина крачки от мелницата, ей ги къде се чернееха крилата ѝ в мрака, когато вятърът, който досега само галеше страните ѝ, духна с всичка сила, разпиля косите ѝ и ги замота около главата, пречейки ѝ да вижда. Изненадана, Биляна писна, спря да я оправя, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Вятърът, този немирник, подуха още малко и после изведнъж, все едно са го отрязали с нож, взе, че спря.

Стана тихо, ама толкова тихо, че момичето можеше да чуе как кръвта се удря в слепоочията ѝ. А тя кой знае защо пак се сети за змея.

„Това са глупости! – опита се да си вдъхне кураж Биляна. – Не мисли за змея, а за него. За устните му, за...“

На земята пред нея падна черна сянка. И то не каква да е сянка, а голяма и дълбока, все едно извира направо от преизподнята и край няма.

Биляна спря, опита се да овладее треперенето, събра целия си кураж и извика:

– Кой си ти? Какво искаш?

Вместо отговор нещо страховито изръмжа и се хвърли срещу нея.

Вятърът, появил се отново, заглуши писъка на Биляна и след миг остана сам да подмята боклуците по празната уличка.